

Introducció

De petita, a la Fina Capa Liles sempre li havien recordat que no es podien dir paraulotes. I que si ho feia, li haurien de rentar la boca amb sabó.

Ella tenia una boca netíssima. Durant tota la seva vida, no n'havia pronunciat mai cap.

Ep! Però, al seu voltant, era una altra cosa.

A tot arreu, la Fina en sentia alguna o altra. L'una li passava arran d'orella, l'altra li aterrava a prop dels peus, l'altra volava fins uns quants metres més enllà... De tant en tant, alguna l'arribava a fregar, o fins i tot a tocar, perquè anava adreçada a ella. Per exemple, de feia un cert temps, a ella, l'anomenaven *senyora Cagarrines*, en lloc de senyora Capa Liles. Potser perquè la Fina era baixa i escarransida, més aviat poruga i amb ganes de passar desapercebuda. Quan se li adreçaven, sempre acotava el cap, i quan li aixecaven la veu o li deien quelcom que no li agradava, no s'hi tornava mai.

Quan sentia paraulotes, el que sí que feia la Fina Capa Liles era parar bé les orelles. Una rere l'altra, les caçava al vol i les anotava en una llibreta.

Amb els anys, la seva llibreta s'havia omplert i n'havia hagut d'estrenar d'altres. S'havia passat mitja vida callant, escoltant i anotant.

Ara que ja es considerava gran i vivia l'altra mitja vida, la senyora Capa Liles agafava, de les seves llibretes, aquelles paraulotes que li semblaven més boniques i més fines. Aquelles que fins i tot sonaven bé, i al seu voltant hi construïa un poema i l'embolcallava amb una il·lustració, com si es tractés d'un regal.

Quan li feien el pes, les tornava als seus propietaris. Les deixava a prop de les persones que les havien pronunciat, o d'aquelles que en pronunciaven d'iguals o, fins i tot, a prop de les que s'havien sentit ferides per un d'aquells mots. Com que ho feia d'amagat, sovint presenciava la reacció sorprenent dels protagonistes, i a ella, se li dibuixava un somriure de satisfacció a la cara.

En la seva segona mitja vida, la senyora Capa Liles havia decidit regalar també un llibre als lectors, una tria de les seves *Paraulotes de les fines*, ben endreçades, ben embellides i millor il·lustrades.

Fines... i animals

Animal

Sovint el tiet Marçal
arriba moll com un ànec
i carregat com un ase.
Xerra com una cotorra,
fa volar un munt de coloms,
té una gana de llop,
dina a pas de tortuga,
dorm com una marmota
i després mata l'aranya.
I no comprèn, el tiet Marçal,
que algú li digui *animal*!

ANIMAL: Persona grollera, rude, intractable, que actua de forma poc racional.

Borinot

Cada dia,
quan vola
un borinot
a la classe,
zumzeja,
zumzeja,
gema,
gema,
rondina,
botzina,
murmura,
molesta.

Si no vola,
s'enyora.

Avui, dilluns,
la Carlota
Borinota
no ha vingut
a l'escola.

BORINOT: Algú que no calla mai. Empipador,
rondinaire, impertinent, que es fica on no el
demanen i que te'l trobes a tot arreu.

Ganso

Faig la feina com un ganso
perquè a poc a poc avanço,
pam a pam, i no em canso,
xau-xau, com un vell romanço,
pas a pas i sovint descanso.

El resultat, jo em penso,
és diví i el defenso.

Com el bell pas d'un ganso.

GANSO: Persona que no té mai pressa.

Mala bèstia

De la llarga llista de paraulotes fines que arreplegava la senyora Capa Liles, n'hi havia una pila amb noms de bèsties. Les col·leccionava per aplicar als trets i a les bestieses de moltes persones.

Cotorres, mosques, bitxos, micos i balenes; foques, girafes, borinots, burros i gallines; passerells, marrans, vaques, lloros i girafes es mesclaven pels calaixos i les raconades del gran catàleg de les paraulotes fines.

Una d'elles vivia closa en una cabina.
Era molt gruixuda. No tenia res de fina.
Només sortia per regalar a la veïna,
que sumava tot de trets de salvatgina
i donava un munt de malvades propines.

MALA BÈSTIA!

MALA BÈSTIA: Una persona dolenta, maligna. Superlatiu de bèstia.

Marrà

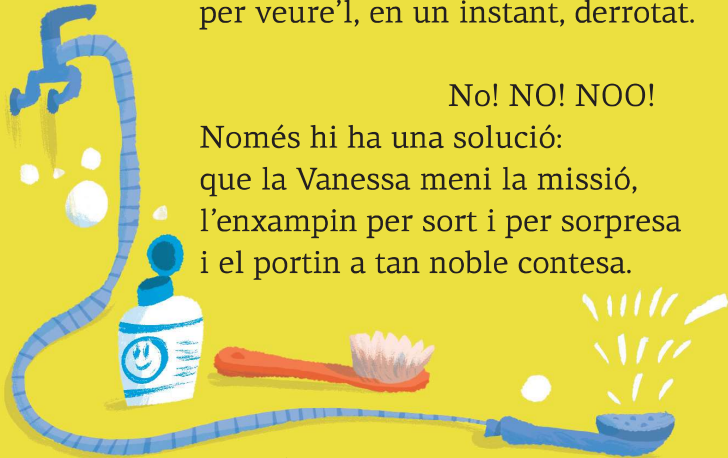
El germà petit de la Vanessa
s'ha construït una fortalesa.
Quan s'acosta l'hora de la dutxa,
s'hi reclou, tapat amb la caputxa.

No! NO! NOO!

És el seu terrible crit de guerra.
Cal tot l'enginy del mar i la terra
i un exèrcit mundial de soldats
per veure'l, en un instant, derrotat.

No! NO! NOO!

Només hi ha una solució:
que la Vanessa mení la missió,
l'inxampin per sortir i per sorpresa
i el portin a tan noble contesa.

MARRÀ: Dit de l'infant molt tossut, que fa marraneries.

Porc o truja

Amb aigua, sorra i fang,
la Mar i en Nil modelen tot de pastetes.
Amb xocolata, ou i nata,
la Mar i en Nil fan un munt de trufetes.
Amb aigua, canya i sabó,
la Mar i en Nil omplen el terra de bassetes.

De truges, porcs i marrans
titllen la Mar i en Nil quan fan pastetes.
Però un marrà és un tossut,
i ells no en són, de marrans, quan fan bassetes.
Són feliços quan s'embruten,
i quan els netegen, ho celebren amb trufetes.

PORC O TRUJA: Persona que és bruta físicament i moralment.